

missionsbetænkningens side 68, sp. 1, er angivet en systematisk præcisering af, hvad der ifølge kommissionens opfattelse i alt væsentligt må antages at stemme med, hvad almindelige medvirkenregler ville føre til.

Til § 7.

Nærmere angivelse af et gerningsindhold findes kun i enkelte af de foregående bestemmelser, hvor dette har været naturligt i forbindelse med en i øvrigt hensigtsmæssig anbringelse af den pågældende bestemmelse, såsom § 5 og § 6, nr. 2 a.

§ 7, stk. 1, indeholder derimod en generel angivelse af det gerningsindhold, det lov- eller pligtstridige forhold, der må foreligge for, at en minister efter de foranstående bestemmelser kan drages til ansvar, uanset om dette er subjektivt, for egne handlinger eller undladelser, eller objektivt i visse tilfælde af ansvar for underordnede, jfr. § 6, nr. 3.

De pågældende spørgsmål er berørt i mindretalsudtalelsen i kommissionsbetænkningen side 82, 2. sp., hvor der bl. a. tales om „foranstaltninger, der er i strid med gældende statsret o. s. v.“ Det er forslagsstillernes opfattelse, at den i forslaget benyttede ordlyd: „i strid med grundloven, lovgivningen o. s. v.“, uden at speciel fremhævelse heraf er nødvendig, omfatter også gældende *statsret*, og at et krav om overholdelse af statsretlig *praksis*, hvor et sådant krav efter omstændighederne bør kunne stilles uden at fastlåse en naturlig udvikling, i givet fald vil kunne falde ind under den foreslåede ordlyd, herunder særlig ordene „de pligter . . . . som i øvrigt følger af hans embede.“

I § 7, stk. 2, angives generelt de betingelser, som må være opfyldt med hensyn til det subjektive forhold mellem ministeren og en af de i de foranstående bestemmelser beskrevne handlinger eller undladelser, for at der kan være tale om at drage ham til ansvar herfor. Det fastslås, at det er en betingelse for pådragelse af ansvar efter alle de foregående bestemmelser — bortset fra § 6, nr. 3 — at ministeren har indset eller burdet indse, at handlingen eller undladelsen — hans egen eller den underordnedes — er lov- eller pligtstridig, som nærmere angivet i stk. 1. Denne formulering foretrækkes fremfor at blive stående ved den almindelige ordning efter straffelovens § 84, nr. 3, hvorefter straffen kan nedsættes eller bortfalde, når der foreligger undskyldelig misforståelse af retsregler, der forbyder eller påbyder handlingens foretagelse.

Under hensyn til den kvalificerede tillid, som næres — og bør kunne næres — til den ansvarsbevidsthed og omhu, som ligger bag en ministers handlemåde, har man anset det for rigtigt, at der pålægges an-

svar også for simpel uagtsomhed og ikke at begrænse dette til „grov eller oftere gentagen“, således som f. eks. i straffelovens § 157 om tjenesteforsømmelse, ganske bortset fra, at ordene „oftere gentagen“ indebærer en ubestemthed, som er betænkelig, når man skal afgrænse det straffbares område. Der kan i øvrigt herved henvises til princippet i straffelovens § 19, der netop fastslår, at „andre lovovertrædelser“ end de i straffeloven omhandlede straffes, „også når lovovertrædelser er begået af uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig hjemmel.“

Til § 8.

Man har i forslaget bevidst undgået den i loven af 1939 § 10 anvendte udtryksmåde: „Overtrædelse af bestemmelserne i denne lov straffes . . .“, under hensyn til, at det ved de i § 6, nr. 3, omhandlede forhold vil være misvisende at tale om „overtrædelse“.

De i stk. 1, 1. punktum, foreslåede strafferammer svarer til de i § 10 i loven af 1939 fastsatte. Ligesom bestemmelsen i § 1, sidste punktum, om, at denne lov træder i stedet for straffelovens §§ 155-157, tilsigter bestemmelsen i § 8, stk. 1, 2. punktum, angående sammenstød mellem denne lov og andre straffebestemmelser samt bestemmelserne i stk. 2 om forældelse, jfr. nedenfor, at klarlægge forholdet mellem forslagets og den øvrige straffelovgivnings regler.

Hvis der dømmes for uagtsomt forhold, hvad der ifølge § 7 åbnes mulighed for, må det forudsættes, at rigsretten inden for de foreskrevne strafferammer normalt vil anvende bøde. I øvrigt kan den forskyldte straf — således hvis denne efter den øvrige lovgivning ellers ville blive strengere end den i forslaget fastsatte — under særlige omstændigheder nedsættes eller helt bortfalde.

I modsætning til de tidligere lovforslag af 1895 og 1905 var der i loven af 1939 ikke medtaget bestemmelser om *embedsfortabelse*. Dette motiveredes i bemærkningerne til § 10 dermed, at man i straffeloven af 1930 — i modsætning til straffeloven af 1866 — ikke kender embedsfortabelse som straf. Samtidig henvises til, at lovforslaget ville medføre, at „de almindelige regler i straffelovens §§ 78 og 79 om frakendelse af rettigheder kommer til anvendelse“. Ifølge disse regler *skulle* domstolene, når der idømtes fængselsstraf, frakende den dømte de borgerlige rettigheder, såfremt han fandtes at have gjort sig skyldig i en i den offentlige mening vanærende handling.

Reglerne i borgerlig straffelovs §§ 78 og 79 er senere væsentligt ændret. Det fastslås i den nugældende § 78, at strafbart forhold *ikke* medfører tab